

LÁSZLÓFFY CSABA

„VÉGEMLÉKÖZET“

Mielőtt teste sárba fulladt volna
(Sár falu földje nyelte el)
s nótázó kedve
Pernesich György tisztartó úr szerint
megvetvén már ezt a halandó
muзыкát elment volna az mennybéliekhez
hogy ott az angyalok között
sokkal jobbat tanuljon
hányta vajon meg fél kedvében
koplaló kemény bűdosásban
vagy amint hideg télben fútt körmébe
lett legyen éppen egy füstös szobában
avagy aranlábú Debreczen városában
bűban egy puszta kamorában
hogy mely földi dologhoz kell több furfang
a költéshez vagy a kéregetéshez
mert nagyon mélyről merészkedett ő elő
a jobbágyivadék
és sokat kellett
csavarognia kilincselnie
míg címerre válthatta bé talentumát
istentől láttamozott lobogó útlevelét
szemére vetették és vethetik hogy
lantja több főurat kiszolgált
köztük királytól üldözöttet rabló nevűt is
de hagyatéka halhatatlan nagy hit
VÉGEMLÉKÖZET
íme mért vállalta
Sebestyén deák
a halandó
a mindennapi megalázkodást
várháborúk vérháborúk
a Drávától a Balaton vizéig
Tiszántúlon át a Temes-közig
végváriak csak a pogányt
veszejtsétek
máskülönben ez ország
mint csonkított kéz olyanná lesz
három hiányzó ujja jut eszébe
miket Dombóvár közelében
metszett le tövestül egy török szablya
mint ványadt gebe prűszköli a port

Sebestyén deák
 vállán lantja
 hóna alatt gyűrt énekgyűjteménye
 messze van még a várkapu
 ez a cserepes éneklő száj
 mindig csak ihatnék ihatnék
 de nyomorúság nyála rá az ír
 ismét hisz nincs p i n z t a s s o l y á b a
 „Az boros víz nádat terömt orromba
 Egészségöt nem ad neköm dolgomba
 Kössebbödik gégem az Crónikába
 Kiért udvarbírák esnek átkomba“
 kínjában keserű mosollyal
 mázolja el az ajkát tartó
 két ránc zárójelét
 aztán mint feltámadt hősiük kiket
 várfokra vinni vezényel erősen
 históriái szerencsét kísértnek
 Hoffgreff György nyomdájában Kolozsvárrott
 utódok elmélkedjetez ti is
 a lött dolgok felett
 miket a Nyugat közönyétől és Kelet
 dühétől széjjelhasogatott huzatos
 hazában félsiket füleknék
 kidalolt a koslató öntudat
 Tinódi Sebestyén sem adományért
 sem barátságért sem félelemért
 halálutánra
 hamisat
 nem hagyott hátra
 halála előtt hadd igyék még
 könnyű kortyokat miként kocsmai
 hegedősök bölcs-koldus-alázattal
 (villon-i villongásra úgyse telnék)
 hogyha már asztal végére ültették
 jó bort is kóstolni nagy kegyesen
 a mezei urak.

